

at der altså er nogle mennesker her i landet, som ikke mærker den fremgang, som de fleste danskere har mærket.

Der er pensionister, der er arbejdsløse, der er efterlønsmodtagere, der er syge. De oplever ikke, at de har samme fremgang som dem, der er i arbejde, og dem, der er i arbejde specielt i de sektorer med den største lønfremgang, som de har oplevet i årevis. Det er altså lønfremgange på 4, 5, 6, 7, 8, 9 pct. om året. Det er altså ikke den virkelighed, pensionisten eller den arbejdsløse kender til.

Vi er glade for, at man har lyttet til vores kritik. Vi synes ikke, man har lagt op til at gøre ret meget ved det, men det kan vi jo vende tilbage til i forhandlingerne. Det er jo altid et godt udgangspunkt trods alt, at der er lyttet, og at et punkt, nogle har fremlagt, også er sat på dagsordenen. Det gør det selvfølgelig lidt nemmere at forhandle os frem til noget, som kan give et løft for de grupper, vi gerne vil pege på.

Vi har peget på i vores udspil og i det, vi har sagt, at det jo burde være en selvfølge, at pensioner, dagpenge til arbejdsløse, dagpenge til kontanthjælpsmodtagere, de penge, vi giver til dem, der er syge, på efterløn, som vi giver til de uddannelsessøgende, indkomstmæssigt i et solidarisk samfund selvfølgelig skal følge lønudviklingen i almindelighed.

Sådan er det ikke i dag, desværre. Der er en stor aftale, som regeringen er med i, og som Venstre og De Konservative er med i. Den betyder, at man år for år udhuler pensioner og dagpenge i forhold til den generelle lønudvikling. Det vil vi have lavet om på. Det er noget, der er pågået i mere end 10 år.

Jeg har nævnt i debatten før, at det altså betyder, at de, der er på sygedagpenge, i år får udbetalt 4.000 kr. mindre, end de ellers skulle have haft. Det betyder, at den arbejdsløse får 3.600 kr. mindre, end vedkommende ellers skulle have haft. Det betyder, at den enlige folkepensionist får 2.500 kr. mindre, end vedkommende ellers skulle have haft.

Det vil vi meget gerne have lavet om på, og jeg vil sige, at når Venstre nu fører sig frem som nogle, der er meget sociale, nogle, som bestemt ikke vil tage penge fra folk og bestemt kun vil love gaver, og hvad ved jeg, så er det vel nok værd at sige, at når vi forleden dag regnede lidt på det, som Enhedslisten gjorde – vi fik nogle svar fra regeringen, der hjalp os – så noterer vi, at arbejdsløse i det her land siden 1982 har haft en indkomstilbagegang. Ikke bare en stagnati-

on, ikke bare at de ikke har fulgt med udviklingen. Nej, reallønstilbagegangen er på 11 pct. Den er først og fremmest skabt i den tid, hvor Venstre og De Konservative havde regeringsmagten. Men den er desværre også fastholdt i den tid, hvor denne her regering har siddet, hvor der heller ikke er sket nogen genopretning af satserne.

Jeg vil sige, at jeg ikke forstår, når vi har sådan en debat som i dag, at Venstre så ikke klart og tydeligt vil sige: Jamen vi synes, at nu er det nok med udhulingen af satserne for arbejdsløse, nu er det nok med udhulingen af satser for pensionister og uddannelsessøgende. Nu går vi ind for i Venstre, at nu skal der selvfølgelig ske en fuld udvikling sammenholdt med den generelle lønudvikling i samfundet for de her grupper, som er afhængige af os andre.

Det er jo mennesker, der ikke har en chance for selv at kunne gøre det, for de er låst fast et eller andet sted, enten fordi de er syge, fordi de er blevet sendt på pension, fordi de er blevet sendt på efterløn eller holdt uden for arbejdsmarkedet. De har ikke selv en chance for at forbedre deres livssituation. Det er os her, der har chancen.

Og dét bør partier. Jeg forstår ikke Venstre. Jeg forstår ikke De Konservative. Jeg forstår heller ikke regeringen. Jeg forstår ikke, at vi ikke kan få en klar melding om, at lige præcis de grupper naturligvis skal have et løft, naturligvis skal kunne følge med i den generelle indkomstudvikling. Det er i hvert fald et af vores hovedkrav i den kommende forhandling om finansloven.

Det andet, der også burde kunne skabes stor enighed om, er dem f.eks. på kontanthjælp, som gør en indsats for at forbedre deres familiers situation. De siger, at nu går jeg ud og tjener nogle penge, jeg kan ikke rigtig komme ind på arbejdsmarkedet, de vil ikke have sådan en gammel en som mig, de vil ikke have sådan en, der er uddannet som mig, men jeg gør alligevel en indsats, jeg løber med aviser om morgenen, og jeg laver lidt andet arbejde for at skabe lidt indtægt. Så skal de mennesker, som gør sådan og prøver at komme ud af en fastlåst situation og fornemmer, at de har en chance for at forbedre deres families vilkår og siger: Jeg skal spare penge op, fordi den store knejt har ungdomsfest her om et halvt år; som prøver at gøre en indsats for at forbedre deres situation, tager et arbejde, får en lille indtægt – de kan ikke komme ind på arbejdsmarkedet, men de får alligevel lidt – ople-